

ภาคผนวก ก.

คำสั่งของศาลปกครองสูงสุดที่ คบ. 59/2560

○ คำสั่ง

คำร้องที่ คบ. ๑๖๒/๒๕๕๙
คำสั่งที่ คบ. ๕๙ / ๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๐ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

{	นายอนุสรณ์ ร้างเล็ก	ผู้ฟ้องคดี
	คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๑๘๗/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ บ. ๑๕๑/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่ง นายช่างสำรวจอาวุโส สังกัดสำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดบุรีรัมย์ สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่เลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมที่ ๑๐๕๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๖ เป็นต้นไป เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์อันถือเป็นการไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ มติคณะรัฐมนตรี ระเบียบแบบแผนของทางราชการ และยังเป็น การไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้า

/แก่ราชการ...

แก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุทิศสละ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็น ความผิดตามมาตรา ๘๒ (๒) (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดี หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้มี หนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๘๖ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์เพื่อพิจารณาอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่ปรากฏว่าเมื่อพ้นระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ตามที่พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดไว้ ผู้ถูกฟ้องคดียังพิจารณาอุทธรณ์ไม่แล้วเสร็จ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ และหนังสือลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙ เร่งรัดขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้เสร็จสิ้นภายใน ๖๐ วัน และ ๓๐ วัน ตามลำดับ นับแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ยังพิจารณาอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีไม่แล้วเสร็จ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จ ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๑๐๕๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดี แต่เมื่อ พ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดแล้วผู้ถูกฟ้องคดียังพิจารณาอุทธรณ์ไม่เสร็จ ผู้ฟ้องคดี จึงได้ยื่นคำฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน ระยะเวลาที่ศาลกำหนด กรณีจึงเป็นการฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย กำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อันเป็นคดีพิพาทตาม มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้ต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี จึงมีปัญหาคือต้องพิจารณาก่อนว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุ แห่งการฟ้องคดีนี้ตั้งแต่เมื่อใด เห็นว่า โดยที่มาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ผู้ถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้

/มีสิทธิ...

มีสิทธิอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง และ มาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตาม มาตรา ๑๑๔ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุขัดข้องที่ทำให้การพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ก็ให้ขยาย ระยะเวลาได้อีกซึ่งไม่เกินสองครั้ง โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกินหกสิบวัน และให้บันทึก เหตุขัดข้องให้ปรากฏไว้ด้วย จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องพิจารณา อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาอย่างช้าที่สุด ๒๔๐ วัน นับแต่วันที่ ได้รับ อุทธรณ์ แม้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงโดยชัดแจ้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณาเมื่อใด แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๘๖ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์เพื่อพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดี ได้รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาอย่างช้าที่สุดในวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดี จะต้องพิจารณาและแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบภายใน ๒๔๐ วัน นับแต่ วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยจะต้องแจ้งผลการพิจารณาภายในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๗ แต่เมื่อพ้นระยะเวลาดังกล่าวแล้วปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดียังพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ไม่แล้วเสร็จ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ตั้งแต่วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๗ และผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นคำฟ้องต่อศาลภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๗ คือต้องยื่นคำฟ้องภายในวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาล โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการยื่นคำฟ้อง เมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันที่ควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และการที่ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ และหนังสือลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙ เร่งรัดขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน และ ๓๐ วัน ตามลำดับ นับแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าวนั้น ไม่มีผลทำให้ระยะเวลาการฟ้องคดีขยาย หรือต้องเริ่มนับใหม่แต่อย่างใด ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดี ออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่สั่งไม่รับคำฟ้อง ไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ขอทราบผล

/การพิจารณา...

การพิจารณาอุทธรณ์ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๕๒ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า ประธาน ก.พ.ค. ซึ่งเป็นประธานวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่งตามวาระ และได้มีการแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีชุดใหม่ขึ้นมาพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งแจ้งสิทธิคัดค้านคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายใน ๗ วัน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีเหตุผลและความจำเป็นที่ไม่อาจพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดียังได้โทรศัพท์สอบถามเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี โดยได้รับแจ้งว่า จะเร่งรัดการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๒๔๐ วัน ผู้ฟ้องคดีจึงเชื่อโดยสุจริตว่า ผู้ถูกฟ้องคดีชุดใหม่จะพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้เสร็จสิ้นภายใน ๒๔๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนดเจ็ดวันของการคัดค้านคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ แต่เมื่อพ้นระยะเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดียังมีได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙ ร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๙ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ยังเพิกเฉยไม่พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ จึงเป็นการฟ้องคดีภายในอายุความตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดียังไม่แล้วเสร็จ ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อเนือง อันมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะรับไว้พิจารณาได้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และมีคำพิพากษาหรือคำสั่งต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้... (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับ

หนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจง
 ที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็น
 อย่างอื่น มาตรา ๕๒ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลา
 การฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือ
 มีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้
 ประกอบกับระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณา
 คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การฟ้องคดีต่อศาลปกครองต้อง
 ยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาและตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๙ มาตรา ๕๑
 และมาตรา ๕๒ และวรรคสอง กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว
 ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาล
 เห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณี
 มีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ คำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาให้เป็นที่สุด และพระราชบัญญัติ
 ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดถูกสั่ง
 ลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๑๐ (๑) (๓) (๕)
 (๖) (๗) และ (๘) ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่า
 ทราบคำสั่ง มาตรา ๑๑๘ บัญญัติว่า การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๑๔ ให้ดำเนินการ
 ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุขัดข้องที่ทำให้
 การพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีกซึ่งไม่เกินสองครั้ง
 โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกินหกสิบวัน และให้บันทึกเหตุขัดข้องให้ปรากฏไว้ด้วย

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖
 อุทธรณ์คำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๑๐๕๑/๒๕๕๖ ลงวันที่
 ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดี แต่เมื่อพ้นระยะเวลา
 ที่กฎหมายกำหนดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดียังพิจารณาอุทธรณ์ไม่เสร็จ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นฟ้อง
 ต่อศาล ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน
 ระยะเวลาที่ศาลกำหนด กรณีจึงเป็นการฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อหน้าที่ตามที่
 กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อันเป็นคดีพิพาท
 ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี
 ปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งการฟ้องคดีต่อศาลปกครองต้องยื่นฟ้องภายในระยะเวลา
 ที่กฎหมายกำหนด โดยการฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่

/ตามที่กฎหมาย...

ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร นั้น จะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๑๐๕๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๘๖ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์เพื่อพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ซึ่งการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๑๒๐ วัน หากพิจารณาไม่แล้วเสร็จ ก็ให้ขยายได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกิน ๖๐ วัน ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ย่อมถือได้ว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาอย่างช้าที่สุดแล้ว ฉะนั้นผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องดำเนินการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายใน ๒๔๐ วัน นับแต่วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยจะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๗ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะยื่นฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี คือ ภายในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ จนถึงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ แต่โดยที่วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ เป็นวันเสาร์ซึ่งเป็นวันหยุดทำการ และวันถัดมาคือ วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ เป็นวันอาทิตย์เป็นวันหยุดทำการเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลภายในวันจันทร์ที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ อันเป็นวันเริ่มทำการใหม่ต่อจากวันหยุดทำการนั้น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๘๓/๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นอย่างช้าที่สุด การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการฟ้องคดีที่พ้นกำหนดระยะเวลา

/การฟ้องคดี...

การฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลปกครองจึงมีอากรรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้ตามข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๕๒ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ประธาน ก.พ.ค. ซึ่งเป็นประธานวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่งตามวาระ และได้มีการแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีชุดใหม่ขึ้นมาพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งแจ้งสิทธิคัดค้านคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายใน ๗ วัน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีเหตุผลและความจำเป็นที่ไม่อาจพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ขอรทาบผลการพิจารณาอุทธรณ์ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๗/๕๒ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ประธาน ก.พ.ค. ซึ่งเป็นประธานวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่งตามวาระ และได้มีการแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีชุดใหม่ขึ้นมาพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งแจ้งสิทธิคัดค้านคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายใน ๗ วัน กรณียอมเห็นได้ว่าคำชี้แจงดังกล่าวไม่มีเหตุผล ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่า คดีนี้มีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้ นั้น เห็นว่า การที่ศาลปกครองจะใช้ดุลพินิจรับคำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดแล้วไว้พิจารณาตามที่มาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้อำนาจไว้ได้ ก็ต่อเมื่อศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นเท่านั้น และการที่จะวินิจฉัยว่าการรับคำฟ้องคดีที่ยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้วไว้พิจารณาจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือไม่ ต้องพิจารณาจากผลที่จะเกิดขึ้นจากคำพิพากษาคดีนั้นว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมโดยตรงและอย่างแท้จริงหรือไม่เป็นสำคัญ ส่วนเหตุจำเป็นอื่นนั้นหมายถึง เหตุที่เป็นอุปสรรคขัดขวางมิให้ผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลา

/การฟ้องคดี...

การฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดได้เป็นสำคัญ ซึ่งเหตุจำเป็นที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดียังไม่แล้วเสร็จถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อเนื่อง อันมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะรับไว้พิจารณาได้ นั้น เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางมิให้ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนดไว้แต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความจึงชอบแล้ว ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่สั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา

นายมนูญ ปุณฺณกริยากร
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยเจริญกุล
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

